

Dr. V. Melichar:

Jdeme Masarykovou cestou!

7. března, den radostný a milý všemu národu československému, den, v němž se před 88 lety narodil z prostých chudých rodičů neznámý tehdy synek, který však svým duchem vynikl záhy nad ty, kdo se zrodili v slávě a bohatství: bystrý rozum, pevná vůle i milující a rozvážné srdce učinily z něho učitele, vůdce, osvoboditele a presidenta osvobozeného národa a státu.

Letos po prvé slavíme 7. března bez svého prvního presidenta, bez presidenta Osvoboditele. Jen těžce se smiřujeme s myšlenkou, že už není mezi námi a těmiše se utěchou, že se na nás dívá tam daleko v vesmíru, z věčnosti, jaký jedavno před smrti sám nám šiboval.

A zvláště veskeré legionářské bratrstvo vzpomíná dnes s neomezenou úctou a láskou svého dobrého „tatička“, bez něhož se cítí opuštěné a osiřelé, neboť nám legionářům byl Masaryk ztělesněním všech našich tužeb a přání od počátku našich osvobozovacích bojů až do doby současné; v něm jsme měli svého nejlepšího vůdce a zastánce, který nás nikdy neopustil ani neklamal, ale stále nám ukazoval cestu k vyšším metám našich legionářských ideálů. Za svobodu a blaho svého národa šli jsme v boj, pro štěstí a spokojenost svého národa chtěli jsme pracovat doma v osvobozené vlasti. Činili jsme tak v duchu myšlení a práce svého velkého vůdce, jehož ideálem bylo založit již zde na zemi království boží, království lidí šťastných a spokojených.

Dnes myslíme na tento Masarykův ideál namozu v zklamání a hořkosti a zdá se nám, že musíme za jeho uskutečněním znovu do boje. A při tom neuvažujeme ani tak o bidě vlastní, která je u mnohých z nás velká a ne-

spravedlivá, ale nemůžeme pochopit, že všechno utrpení, všechny oběti války světové jsou dnes zlehčovány a vysmívány zvůlí a násilím jedněch a nerozhodností a slabostí druhých.

To není cesta Masarykova, kterou nám ukazoval a po které nás vedl. My však půjdeme jen jeho cestou: svorní a silní uvnitř, sebevědomí a mocnina venek jako v dobách své legionářské slávy, kdy jsme si vynutili úctu a vážnost přátel i nepřátel.

To si uvědomujeme dnes v den Masarykových narozenin, oslavovaných po prvé bez něho, v době, kdy jeho největší ideály o svobodě, pravdě a spravedlnosti jsou deptány v jrah, ale za kterými jeho velké legionářské bratrstvo půjde neodvčetně dál.

Pplk. let. Karel Fučík:

3. baterie u Bachmače.

Letos oslavuje se ve větším měřítku 20. výročí Československé republiky a s ním i dvacáté výročí březnové bitvy u Bachmače. Jako hlavní účastník této bitvy ujímá se pořádání těchto oslav pěší pluk 6 „Hanačský generála Janina“.

Mám před sebou prospekt oslav 20. výročí bitvy u Bachmače, kde v čestném výboru jsou uvedeni bývalí velitelé jednotek spolupobujících u Bachmače a nenalezám tam však zástupce 3. baterie. Baterie jest jednotka, která v boji nevelkých jednotek, jako tomu bylo u Bachmače, jest jistě velmi účinným bojovým posilovým prostředkem, který nejen že způsobuje skutečné ztráty nepříteli a snižuje jeho bojovou morálku a naopak zase pozdvihuje morálku vlastní jednotky. Důležité to bylo právě v boji u Bachmače, kde naše jednotky měly dělostřeleckou podporu, kdežto ně-

mecké ji neměly. To jistě nepřidalo Němcům morální podpory, ba naopak, jakmile začala 3. baterie ostřelovatí stojící německé vlaky, začaly ustupovat, což jistě mělo značný vliv na pokles bojové způsobilosti Němců, když pozorovali ústup své základny. To také bylo skutečně vidět, neboť Němci naskakovali do ustupujícího vlaku, ačkoliv nebyl jejich ústup vynucen dosavadními boji.

Proto bych pokládal za spravedlivé, aby byl v čestném výboru i některý zástupce 3. baterie, když bývalý velitel této baterie, jako Rus zůstal v Rusku. Rozhodně za Liborem Křečkem měl být uveden zástupce 3. baterie, ať to byl kterýkoliv.

Jelikož pozoruit, že se snad málo ví o tom, že 3. baterie se také spouluúčastnila boju u Bachmače, předkládám krátký článek o této účasti.

Účast je vypsána podle vlast. deníku, který jsem si za pobytu v legii téměř denně zaznamenával. Deník vybaví dávno zapomenuté události a hlavně jsou tu po ruce skutečná data nebo názor na poměry z doby události.

Po ústupu z Kijeve, který 3. baterie prováděla ve „vlastním“ vlaku, zastavuje se baterie před Bachmačem ve stanici Pirjatine a pak v Ičně.

Dne 3. března 1918 vysílá 3. baterie do Bachmače průzkum na lokomotivě s jedním vagonem. Průzkum vedl poručík Rašovský. Byl vyslán po příchodu velitele baterie kpt. Němčalova ze štábu „korpusu“, kde dostal zprávu, že Němci se blíží k Bachmači po trati od Gomelu a že Bachmač je již opuštěn Rusy. Výsledkem průzkumu bylo zjištění, že v Bachmači zatím nikdo není, ani ruské ani německé vojsko; zároveň přivezen k baterii vagon konserv, vagon sena a vagon ova, o které se nikdo ve stanici Bachmači nestaral. Při ubohém zá-

sobování byly vagony u baterie přijaty s jásotem.

Do Bachmače přijela 3. baterie až 5. března 1918, přidělena jsouc jako první podpora III. praporu 6. pluku, který den před tím obsadil a zajistil Bachmač spolu s nějakou bolševickou „jednotkou“.

Ač kolovalo mnoho poplašných zpráv o přiblížování se německých vojenských jednotek k Bachmači ve směru od Kijeva a ze směru severozápadního od Gomele za účelem přerušení ústupu legie a dále, že I. divise stále od Kijeva ustupuje pěšky pro nedostatek vagonů, nic to nevadilo náladě a na nádraží se oslavovaly jmeny „drahého tatíčka Masaryka“, Hudba 6. pěšího pluku od tří hodin odpoledne slavnostně vyhrávala na nádraží k úzusu všech „tovaryšů“, kteří se obdivovali „Čechoslovákům“, že na ně tisívně nepůsobí blízkost Němců a nastávající boj.

První srážka s předními německými hlídkami nastala dne 9. března 1918 u Česnokovky, kam bylo vysláno jedno dělo na plošné otevřené vagonu. Dělu velel prap. Liška. Dělo však nezasažlo ještě do boje.

Následujícího dne z rána jsou ve stejném směru vyslány 3. baterii další tři děla pod vedením velitele baterie kpt. Němcerilova. Zde velel úseku „štábskapitán“ Gajda a po prvé do „velení“ zasáhl ruský plukovník Ušakov, se kterým se kpt. Němcerilov zde setkal při hlášení veliteli úseku.

Protiútok našich jednotek proti předním hlídkám Němců byl proveden bez zásahu baterie.

Před setměním byla děla odvolána a poslána co nejrychleji na směr od Kijeva (ke Krutím) k vesnici Plysky, kde začínal zesilovat tlak Němců. Přesun byl proveden za strašného bezděného bláta a večer za tmy nařízeno vrátit se na nádraží bez zásahu střelbou.

Na nádraží bylo možno přímo „pocíťovat“, že k boji dojde a také tam přijela i nějaká jednotka bolševiků, která prý chtěla rozhodně také bojovat proti „Germanům“.

Situace se dne 11. března vyvířila nepřiznivě ve směru železnice od Kijeva, kde zesiluje tlak Němců, a proto por. Bohoslovský z rána vyjíždí tímto směrem

s jedním dělem a ještě dopoledne tam vyjíždí další dělo pod velením prap. Fulina. Palebné postavení zaujato oběma děly u vesnice Plysky asi 8 km jihozápadně od Bachmače. Všichni se těšili, že konečně zasáhne i baterie do boje a proto návrat na nádraží kolem 3. hod. odpoledne se děl ve velmi zlostné náladě. Dá se to pochopit, když bylo slyšet ráchot pušek a kulometů a děla — mlčela. Por. Bohoslovský byl sice s prap. Fulinem za přední líní pěchoty, ale velitel úseku (štábskpt. Kadlec) nepožadoval zákroku dělostřelctva. Snad z důvodu utajení síly, aby vyprovokoval útok německé jednotky bez povolání dalších posíl, kterou s troufal odrazit, ba jak byl přesvědčen i porazit.

Dne 12. března 1918 konečně Němci ve směru od Kijeva se odhodlali provést útok, a proto byla 3. baterie vyzvána k okamžitému zaujetí palebného postavení na této frontě 1. četou.

V časných dopoledních hodinách vyjela 2. četa 3. baterie se 2 děly pod velením por. Bohoslovského a s prap. Fulinem a Liškou z nádraží a bezděným blátem se brodila do palebného postavení jako den před tím (půda pod koly byla zpevněna dřevem). Po zaujetí palebného postavení odjel por. Bohoslovský s prap. Fulinem a Liškou za přední líní pěchoty vyhledat pozorovatelnu.

Zatím rozvinul se již boja Němci posunovali kupředu vlaky („essalony“ jak se tehdy říkalo) a ze zadního vlaku vystoupilo vojsko, které se připravovalo k útoku.

Ježto nebylo v okolí nějaké výhodné vyvýšené místo, odkud by byl rozhled, prohlásil por. Bohoslovský, že použije semaforu, kde bude dobře skryt a také dobře uvidí. Nařídil prap. Fulinovi, aby urychleně zařídil spojení s děl. četou a aby řídil střelbu. Vzhledem k možnosti, že bude třeba nucen opustit svou „pozorovatelnu“, nařídil připravit střelbu i na pouhé hrubé poukazy bez přesného řízení.

Palebné postavení 2. čety 3. baterie bylo vpravo od železniční trati a bylo skryto za suchým řídkým lesíkem či křovím. Bylo připraveno již den předtím. Telefonní stanice od pozorovatelnou byla umístěna vpravo od pravého

děla asi 5 m zpět.

První rány byly vypáleny okolo 11. hodiny. Data pro střelbu (opravy) od por. Bohoslovského baterii oznamoval prap. Liška a povely četě dával prap. Fulin. Střelba trvala asi hodinu a to s velmi dobrým výsledkem, protože donutila německé vlaky ke kvapnému ústupu. Němci byli překvapeni nejen odporem, ale i energickým protiútokem jak čelným, tak bočním (1. p. pluk).

Během boje vystřelilo právě dělo 18 ran, levé dělo jen 4 rány pro technickou poruchu (nevýhození nábojnice). Z počtu 22 ran bylo 18 granátů a 4 šrapnelů.

Těchto několik ran vypálených v ohromném počtu dělových výstřelů během světové války má pro naši historii velký význam. Byly to první delové výstřely od Bělýchory, vystřelené československou vojenskou jednotkou obrozené samostatné československé armády pod vlastním velením.

Po třech stoletích rozhovořila se opět po prvé děla samostatné československé armády proti odvčkému nepříteli.

Čest vystřelit první rány obnovené československé armády proti německým vojskům připadá tedy po přístátě přestávce 3. baterii 1. čs. dělostřel. brigády dne 12. března 1918 v boji u Bachmače. Zůstane tedy 12. března 1918 historickým datem československého dělostřelctva.

Již před výstřely 2. čety 3. baterie přilákala kulometná palba pěchoty bolševický vlak se 2 děly na otevřených vagonech, který zastavil na trati vlevo od palebného postavení 3. baterie o něco zpět. Během střelby děl 3. baterie vystřelila tato bolševická děla asi 4 rány a pak se dostavil k baterii snad nějaký „velitel“ a požadoval data pro střelbu. Byl odkázán na prap. Fulina, který mu sice dal požadovaná data, opravená vzhledem na stranové postavení těchto děl od 3. baterie ve směru železniční trati a doporučil telefonní připojení na 3. baterii. Por. Bohoslovský schválil žádost o současné řízení těchto děl. Spojení od děl na vagonech k 3. baterii nebylo však provedeno a tato děla střelila dále „od oka“ do neznáma.

Po skončení střelby zůstala děla 3. baterie v palebném po-

stavení ještě do 15 hodin, načež byla odvolána na nádraží k odjezdu, protože od Kijeva zatím přijel poslední vlak s jednotkami I. divise a nemělo smyslu děle držeti Bachmač. Pres to však baterie byla stále v pohotovosti, neboť byla přidělena zadními voji a odjela z Bachmače jako jeden z posledních vlaků v noci z 12. na 13. března 1918. Nebyla to však již celá baterie, nýbrž jen „bojová“ část, protože „nestrojová“ t. j. hospodářská část baterie odjela se všemi zásobami a kuchyní již během 12. března 1918 a to tak „rychle“, že byla sledem baterie dostižena až 24. března někde mezi Kozlovem a Tamborem.

Vědoma velké historické chvíle, že byla první, jež po 300 letech úspěšně zasáhla do boje, odjíždí z Bachmače na východ a nastupuje svou Odysseu, o které v té době neměl nikdo ani tušení, protože několik dní před tím prohlásil br. Klecanda, jedoucí z Kijeva vlakem 3. baterie, že je vše vyřízeno, peníze povoleny a vše připraveno k odjezdu do Francie. Misto rychlé jízdy do Francie však 3. baterie s ostatními jednotkami pokračovala ve své bojové činnosti a vysloužila si titul „doblestná“.

Poza redakce: V zájmu přesných záznamů v historii by bylo dobře, aby bratři, kteří byli přímo u obsluhy děl v boji u Bachmače, sdělili nám své jména.

Stanislav Kosina:

28. září 1917 na Ukrajině.

Když jsme dne 9. září 1917 přišli v počtu asi 100 vojinů do malé ukrajinské vsiky Koloděžnoje u Mirropole ve Volynské gubernii k cvičukvi jako první čestí dělostřelci, měl velení baterie (III.) kapitán Němcerálov. Sám dobrý gymnasta, věděl, že najde mezi Čechy dostatek Sokolů a proto již druhého dne po rozkazu žádá „bratřa“ Čechy, aby se přihlásili k pravidelnému tělocviku a hledá mezi námi cvičitele. Chtěl totiž, aby naše baterie uspořádala veřejné cvičení. Bylo mezi námi několik Sokolů: br. Adam, Pesler, Vil. Černý, Košek, Tomeček, Kosina, Chmelčick, Čapský, Arnold, Michálik a Školník, kteří se šli v příštích dnech k poradě a volbě náčelníka po vzoru

sokolském. Vyhlička do budoucna nebyla vábivá, protože nebylo příruček a proto porada trvala dvě odpoledne, než se přihlásil náčelník dobrovolně na výzvu br. Adama. Byl to br. Vil. Černý, který si byl vědom všech obtíží a proto žádal ostatní bratry o pomoc. S radostí jsme slibili a obléhli výsledek kap. Němcerálovi. Při návštěvě u něho bylo definitivně rozhodnuto uspořádat veřejné cvičení v době co nejkratší.

My, kteří jsme byli v zajetí v Omsku, jsme totiž znali t. zv. „omská“ prostrná, jejichž autorem byl náčelník žižkovského Sokola br. Pergl. Toto cvičení jsme provedli ještě jako zajatci v Omsku na jare 1917 po revoluci v městském sadu „Akvarium“. Byli jsme sice již tehdy přihlášení do armády, ale že jsme v ní již tehdy při prvním provedení prostrných nebyli nebylo naší vinou.

A tak jsme dali s br. Tomečkem a Chmelčkem hlavy dohromady a vzpoměli na postup cvičení. Za krátkou dobu a to jedině po pravidelném vojenském zaměstnání byla prostrná nacvičena. Po půl měsíci byla již generální zkouška a dopadla skvěle. Zatím ostatní bratři, kteří byli dobrými cvičenci na náradí, nenileni, zhotovili si bradla a cvičili v kolně u kap. Němcerálova. Ten byl často jejich cvičukm přítomen a neskrbnil nadšením a obdivem, který náležel zejména br. Böhmovi.

Ale to hlavní teprve začalo: příprava cvičiště. Na louce do zajna, u něhož bydlil br. Dr. Jindra, začalo se poklízeti, zatlučaly se kůly pro lavice. Bratři tešari udělali pěknou tribunu a jini bratři pletli z dvoji guirlandy, zdobili je fábovy v českých barvách, druzi upravovali bránu pro vchod atd. V každém rohu cvičiště stálo dělo, na jeho štítě svítil rudý kalich a v ústi hlavně se sklebila lebka údernická. U tribuny vládl na stožáru český prapor. Na tribuně se pyšnil státní znak.

I vlastní cvičební úbor jsme měli: ze spodků jsme si dali udělat krátké bílé trenýrky a úbor jsme doplnili bílou košilí.

A tak se přiblížil netrpělivě očekávaný den. Počasí nám přálo. Kolem druhé hodiny byla již všechna místa k sezení i k stání

obsazena. Viděli jsme tam zástupce 1. pěšio pluku z Labuně, 2. pěšio pluku z Cartoryje, zástupce I. divise z Polonného, misti inteligenci s popem v čele — snad nikdo z vesnice nescházal. Kapitán Němcerálov měl svůj den.

Hudba 2. pluku hraje „Kde domov můj“ a „Marselaisu“ a pak se ujímá slova br. Dr. Lenfeld a mluví o významu sv. Václava v čsl. armádě.

Za chvíli po jeho řeči zavlnila se u vchodu masa tla — to jsme již nastupovali za zvuku řížného pochodu „Spějme dál“ k prostrným; celi bili, na levé straně hrudi zelení lipový list, bost obcházejí cvičiště, vedení jsou br. Školníkem a br. Vil. Černým. Bylo nás asi sto. Zastavujeme uprostřed, rozestupujeme se a první oddíl začíná. Již při něm stouplo nadšení diváků, kteří snad po prvé viděli prostrná, prostě neznalo mezi; potlesk a pochvala byly tak hluché i během cvičení, že někdy nebylo ani slyšet hudbu. Všedny čtyři oddily byly provedeny bezvadně a u východu již nás očekávali bratři Školník s Černým, rozzáření a spokojeni.

Po našem odchodu za zvuku hudby nastupuje asi 40 hochů z vesnice ve stáři od 8 do 14 let. Obnažení do půl těla s černými trenýrkami podohují doprostřed cvičiště za naprosteho ticha v obecnstvu. To číslo bylo tak velikým překvapením, které jim br. Černý připravil, že údivem ani nepromluví, ani jánotem nevítlí. Očekávali pouze, co jim mohou ukázat tito chlapi z jejich středu a jisté měli o tom pochybnosti. Na povel br. Černého zastavují, hudba počíná hráti doprovod. To není 40 těl, to je jediný celek, neboť cviky jsou tak dokonale a současné, že diváci jsou prostě ohromeni. Ti hoši, kteří neznali neprimativnějších cvuků, ukazují nám zde překvapující výkon. Br. Černý, autor prostrných, si je pečlivě pracoval a výsledek se dostavil; diváci vstávají, jsou dojatí, pláčou a strhávají okolní k nadšení stále se stupňujícím. Hoši musí ještě jednou na cvičiště, jdou sebevědomě a rádi. Jsou znovu odměněni potleskem.

Po obojích prostrných přichází na řadu naše jediné náradí — bradla, kde vyhrává br. Böhm

se svým družstvem a diváci vesníčtí trnou při odvážných jejich zánožkách přes obě žerdi s celým obratem. Následuje oddíl lehké atletiky; běh, skok prostý a skok o tyči. Všechno klupe a vše se raduje.

Na závěrečnou scénu „Vítězství“ se již dobře nepamatuji. Vzpomínám jen, že na konci ležel na zemi sražený Němec s praporem a pikhabnou (představoval jej br. Novotný), my jsme přes něj pochodovali, vedení statným br. Makaloušem, který nesl český prapor. Hudba hrála „U boj“, my jsme zpívali s ní rusky tuto píseň. Obecenstvo vstává, nadšení neběře konce, to není volání, to je příboj rozbouraného moře, který se zpět odráží a ozvěnou vrací od protějšího lesa.

Kapitán Němčálov posunul si furáčku ještě více na ucho (znamení dobré národy) a děkuje všem za účast, nám pak za cvičení a tak zakončuje slavnost. Ačkoli jsme získali srdce Koloděžanů již při svém příchodu do vsí, měli jsme po cvičení jejich sympatie celé. Marné byly hlasy dvou svůtků z baterií majitelů — ruských pisárů — a jednoho místního israelity, že jsme vlastně Austriáci a že prodlužujeme úmyslně válku . . .

Akademií jsme pak opakovali ještě v Miropoli o něco později a ve zmenšeném měřítku. Pořádání venku byl již chlad, proto jsme cvičili v sále. O tom by snad mohli napsati někdo jiný z vás, bratři. Já jsem měl tehdy službu a v Miropoli jsem nebyl.

Snad jsem na něco ve svém líčení zapomněl, někoho opomínil, ale doufám, že mi to promínete, neboť událost, kterou vypisují, se stala před dvaceti lety a vzpomínky časem blednou. Nemůžeme je osvěžiti ani fotografie, protože žádnou nemám z tohoto cvičení. Je snad nějaká mezi vámi, bratři? —

Zprávy výboru.

V druhém čísle našeho Věstníku jsme žádali, aby všichni bratři 3. baterie vyplnili příloženou dotazníky. Z 204 známých adres došlo však pouze 72 listůk. K dokončení statistiky je ale nezbytné nutno, aby zaslali svá osobní data všichni — bez výjimky! Proto prosíme, nemějte se u po prošení těchto

fádků vyplňte a zašlete nám dotazník. Všechny bratry, kteří rádi vzpomínají našich divl radostných i smutných, veselých i vážných, bouřných i klidných, prožitých v zahraničních odboji, a živě vpravovaných na dnešních našich služkách a zvláště bratry — literáty žádáme a vybízíme znovu důtklivě, aby je zvečnili svými řádky v našem Věstníku. Se stejnou radostí s jakou otkusáme v dnešním čísle články bratři Dr. V. Melichara (který obzvláště je silně zaneprázdněn, ale vždy si pro náš Věstník najde volnou dítku), ppl. K. Fulína a St. Kosiny, rádi bychom uveřejnili i další příspěvky v následujících číslech našeho Věstníku. Kdo se přihlásí nejdříve? Bratři Valento, Moravče, Virku, Brydtho, Kolaříku, Kyzlinku, Pochylo, Pěšino, Dedku a jiní, vzpomenejte i Vy na náš Věstník? Ci snad nebudete přispět k zaznamenání přesných pamětí 3. baterie v bojích za svobodu? Vzpomeňte, s jakou radostí jste plnili ty nejtěžší úkoly a splněti i tuto malou službičku k uspokojení sebe samých i celé naší baterie. Znovu si přečtete laskavě zprávy výboru v 1. čísle našeho Věstníku, kde vyzýváme každého k spolupráci.

Návrh br. Tomečka v 2. čísle Věstníku, aby bylo založeno album všech příslušníků 3. baterie I. pl. leh. dělostřelce ruských legií, jest přijat a proto prosíme všechny bratry, aby nám laskavě zaslali svoje fotografie s vlastnoručním podpisem (inkoustem a čitelně) ve velikost polbednice (14x9) na adresu Josef Skolník, Praha-Karlín, Katzlova 3. Bratři z Moravy a všichni kdo můžete, zúčastněte se oslav 20. výročí bitvy u Bachmače v Olomouci, pořádaných pšim plukem 6 „Hanáckým gen. Janina“ z Prahy po jedné br. Skolník a rád by Vás uviděl. (Příslušníci 3. doleštné baterie, kteří zavítají na bachmačské oslavy, sejdou se v sokolovně, kde má sraz L a II prapor pš. pl. 6 „Hanácký gen. Janina“.)

Žádáme bratry Helečce, Böhma, Štoše, aby zaslali výkaz osobních dat, nejlépe výpis z vojenské knížky, číslo km, a číslo vojenské knížky k vyznění jejich žádostí o přemístění. — Týká se bratři, kteří chtějí od pčhoty k dělostřelce. A nyní ještě něco, co dává dobré vysvětlění dosavadní organizační práci baterie naší a baterie 2. Na shůzi zástupců všech baterií 1. dělostřelce pluku dne 17. února 1938 byl dán základ k utvoření sdružení všech bratři I. čl. dělostřelce brigády na Rusi. Předšedou na této shůzi byl zvolen náš milý br. Dr. V. Melichar, který vřele vítal toto sdružení a zmínil se též o všestranném jeho významu. Na shůzi se dostavil též br. gen. Příkeryl; zastoupeny byly všechny čtyři baterie, štáb pluku a těžký divizion. Zvláště ty části, které dosud nemají sdružení, vřele uvítaly tyto snahy a poukazovaly na potřebu sdružení. Tak na příklad před oslavami 20. letého výročí založení dělostřelce brigády byly části, jež dosud neměly jednotní organizace, zastoupeny jen malým poč-

tem nebo vůbec nikým, kdežto druhá a hlavně třetí baterie se zúčastnily slavnosti ve velkém počtu. Byl vysloven též požadavek, abychom se postarali o sepsání pamětí jednotlivých baterií a tím i celého pluku, dokud je ještě chováme v paměti a dokud neodejdeme na večnost. Zástupcem 1. a 4. baterie, štábu pluku a těžkého divizionu byly pak dány k dispozici adresy bratři jejich baterií. Tito zástupci ohodně slibili, že se vyznášiti sehnati příslušníky svých částí a sdružit je. Ve zvoleném brigádním výboru jest po dvou zástupcích z každé části. Předšedou výboru byl zvolen z naší baterie br. pplk. V. Šup a pokladníkem br. J. Skolník, jednatelem z 2. baterie br. J. Fohl.

50 let se dožil dne 28. ledna t. r. br. Jos. Kaděčka v plné síle a svěžesti. Milému Pepíkovi přeje celá 3. doleštná baterie stále zdraví, štěstí a spokojenost na dalších padesát let.

Povýšení. Milému bratru Josefu Baierovi, veliteli děl pluku 125 v Bzenci, gratulují upřímně k povýšení na plukovníka všichni příslušníci 3. doleštné baterie.

Naše rovy.

Naše řady řidnou čím dále tím více — opět se dovidáme o ztrátě víc-ných druhů, kteří odešli tam, odkud nemají návratu; jsou to: br. Jos. Smrčka z 1932, br. Sergij Červinka, br. Václav Bendl z 21./XII. 1937. Budíž jim „věčnaja pamjat“!

Všem Pepíkům přeje 3. doleštná baterie k jejich jmeninám hodně mnoho zdraví a „mnozaja ljeta“. Dovolujeme jim v tento den více si „kvynout“.

Změna adres bratři: ppl. Vlad. Drnc, Kromčizy, Dykova 471. Karel Barůk, Hulín, Zahlnská ul. 314. Frant. Melichar, obch. zástupce, Nová Sibiřna, litčanská 352, p. Cezd n./Lesy. Prap. Vilém Černý, pov. zdrav. Vysocké Mýto, ul. Bož. Němcové č. L/166.

Nové adresy bratři: Jan Dolaj, pražřina žita, Praha-Smichov, Josef Nožička, vrchní četn. strážm., Velké Rovné, Slovensko, Štěpán Rota, Iachov č. 15, p. p. Doksy, Frant. Škaloud, Bačalky, p. p. Dětenice, Frant. Světnička, Gajary č. 604 u Malacek, Slov. Ant. Šule, kontrolor Nár. banky čsl. v Praze II. Otto Veselý, řim. 3. děl. pluku, Litoměřice, Josef Fabian, Hubles p. Smičice.

Pokladní zpráva od 15. 12. — 25. 2. 1938

	Přijem	Vydání
Hotovost z 15./12. 1937	1075 05	
Dobrov. přísp. došlé psp.	705 —	
Přisp. br. Tomečka	32 50	
Za tisk a exp. Věstníku		257 50
a dotazníků		10 —
Administr. výlohy		267 50
		1545 05

Zůstatek 1812 55 1812 55

Jan Makalouš.

Z REDAKCE. Pro omezenost místa nebylo možno uvést všechny příspěvky br. Jos. Pěšince a Stas. Kosiny. Uveřejníme je v příštím čísle.